

TAMÁS KINCSÓ

HUSZONKILENC NAP

Részletek

„El”

A kicsi ház az erdészetnek szolgált irodaházként hajdan. A házunk szerkezete áll, amikor vásároljuk, a telekkönyvben *post muncitoresc*-ként szerepel, azaz munkásszálló. Fél év alatt szedjük szét, építjük újjá anyám spórolt pénzén. A kicsi házba fürdőszoba, konyharész készül. Tavasztól őszig a vendégeinket lakatjuk benne, így a korai terv. Enyhébb teleken, szilveszteri összejövetelhez, akár többgyerekes családnak is tökéletes kényelem. Haik szereti a bulit, a nagy társaságokat.

A fiúk születésnapja nyárra esik, Haik és Milán három napra születtek egymástól.

Anyósom tavaly egyedül utazik. A kicsi ház kitakarítva, kiszellőztetve várja. Betelepül. Majdnem egy hétre. Vasárnap érkeznek a szüleim Csíkból.

Haik dühös, nem nehéz látnom. Túl sok a дума, külön ülünk asztalhoz, a tortát a gyerekek megdézsmálják, amikor ebédelni kéne, nem éhesek. A hangulat messze elmarad attól, amit ő bulinak, ünneplésnek nevez. Az apjával talán menne a jókedv, de ő már nem utazik, inkább a kedvenc műsorait nézi otthon. Apósomat nehéz kirántani a világból. Mindig megbetegszik, kényes a gyomrára. Egyik télen tüdőgyulladással tért haza, úgy megfázott a kicsi házban.

Haik hétfőn duzzogva, kommentár nélkül pakol. Sátrat, hálóságot. Be a kocsijába. Anyóssal nézzük, a gyerekek játszanak.

– Hová méz? – kérdem.

– El.

Nem tudjuk meg másnap sem, hová. Telefonja kikapcsolva. A saját születésnapján. Lehajtok a céghez, hátha ott aludt. A Subaru nincs, nem látták. A cégtársát hívom. A Gyimesekben van tánc táborban, mondja. Nocsak.

Anyósom fékezhetetlen. Hatalmas pakk ételmezt szállít minden alkalommal. Tíz percen át cipeljük a csomagokat a kocsiból. Megtölti a hűtőszekrényt, a kamrát. Indulás előtt telefonon rákérdez, hozzon-e tojást, van-e ez meg az itthon. Biztosra megy, teljes heti menüvel a fejében érkezik. Reggel hétkor kérdi, mit főzön. Hatféle ételt készít. Ha megáll, rosszul lesz, dagad a lába. Nem győzöm kitalálni, mit készítsen. Töltött tojás, padlizsánkrém,

TAMÁS KINCSÓ (1982, Csík-szereda) gyógyszerésznek tanult Marosvásárhelyen, később Kolozsváron. Sepsiszentgyörgy közelében, a Baróti-hegység lábánál lakik. Első kisprózait az *Irodalmi Jelen* közölte, írásai online és nyomtatott folyóiratokban jelennek meg.

kétféle főtt étel, maradék torta. Alig férünk a hűtőben. Éppen csak étvágy nincs, s aki megegye. Kánikula.

Délután anyósom depresszióba esik. Megyek, ledőlök kicsit túl, mondja.

Jó így. Felseprek, felmosok. Amíg nedves a padló, belebújok anyósom ottfelejtett papucsába. Mindenhová magával hordja. Bütykös a lába, fáj, alig talál rá cipőt. Finoman figyelmeztetem, talán köszvény, s hogy olvastam nemrég, a köszvényt nem a hús okozza, hanem a szénhidrát.

A papucs, mintha a föld felett járnék, olyan érzés. Most jövök rá, a talpam nem bírja a kemény padlót, estére szinte fáj. Előkotrok egy pár cipőt, amivel edzőterembe jártam régebben. Finom bőr, tépőzáras. Nem használtam utcán, az erdőn nem hordom soha. Itt gumicsizma, bakancs vagy papucs és mezítláb.

Amikor Haik nincs itthon, áll az idő. Imádok ebben a csendben létezni. Kifekszem a napon, utána beülök a tóba a halak közé frissülni. A kertben akad tennivaló, el tudnék matatni naphosszat.

Alkonyatkor indulunk tejért a szomszéd tehenészhez. A gyerekek és én biciklivel, anyósom gyalog vékony anyagú, kék pamutruhájában. Nem bírja a meleget. Kimozdulni csak az esti fejésre képes a házból. Hazafelé jövet kérdelem, kipróbálja-e a bringámat.

– Tudok biciklizni – néz rám a megbántódás határán, nehogy azt higgyem, hogy nem. – Fiatal koromban bicikliztem, kézilabdáztam. Középtávfutó lány voltam, amikor apósod megismert. Jó eredményekkel.

Felül. A gyepen indul, egyenes a terep. Női bicikli. Anyósom magas, jól eléri a földet, pedált, nálam jobban. Nem nagyon hajt, a kormány remeg a kezében. Biztatom, hogy tekerni kell, az az egyensúly istene, nyomja a pedált. Eldől. Nagy test, felborul. Szinte belátok a ruhája alá. Felkel. Fájdalmasan tapogatja, döngöli a csípőjét. A számra tapasztom a tenyerem, tartom a biciklit és bocsánatkérő pofát vágok. „*Jaj.*” Reggelre megkékül, mondja kétségbeesve. „*Hamar kékülök.*”

Ismét félek. Mit mond majd Haik, összetörtem az anyját, amíg nem volt idehaza.

Félálom

Délután eldőlök a hálószobában. A gyerek tanult, a házvezetőnő végzett. Milán és Tünde játszanak. Nagyok már, eltűnhetnek egy órát. Ha megkérem őket, hagyjanak pihenni, szépen csendben elvannak. Hallom a lányomat, ahogy figyelmezteti Milánt: halkabban, mámá alszik.

Túlzás, hogy alszom. Nappal nem alszom. Mélyen semmiképp, hosszan még annyira sem. Alámerülök valami félálomba, ahol még hallom a gyerekeket. Gondolataim megfoghatatlanul követik egymást. Heves szívdobogás jelzi, ha vége. Visszamenni nem tudok többé. Öt perc az egész, legfeljebb tíz. Utána pihenten kelek fel, friss erővel a testemben. Ebéd után szeretem, ha egy mód van rá.

Ma arra gondolok merülés közben, milyen jó lenne nem egyedül. Milyen finom lehet, ha a másik hófehér párnán egy arc pihen velem szemben. Mosoly a szemekben, a szájugban. Nem nehéz elképzelni. Merülök vele.

Beszélgetünk. Halkan, lassan. Az éppen elfogyasztott ebéd hozzászokik a fekvő gyomorhoz. Elhelyezkedik szépen, nem nyom. Ő sem eszik sokat. Legjobban a halat szeretjük mindketten, az könnyű étel. Beszélgetünk, amíg csak lehet. Az arcát fürkészem. Mélyen a szemébe nézek, be a fejébe. Látom, amit mond, látom, még a fejében. Éppen olyan ez, mintha csókolóznánk. Semmiféle erőfeszitésembe nem kerül érteni őt. Szeretem. Csak olyan férfi mellé fekszem, akit szeretek.

Kívánom. Húzzuk az időt. Idő, mint tenger. Ebéd után jó az ernyedés. Negyed órát, talán húsz percet is beszélgetünk így. Nevetgélünk, hogy fekszenek a halak a hasunkban, vajon keresztben-e vagy párhuzamosan, találgatjuk. Bolondozunk, mint két nagyobbacska, jókedvű gyerek.

Látom az arcán, amikor kilép gyerekből. Elfelejttem a gyomrom, nem létezik. Nincs benne hal. Pillangók vannak benne. Apró, kék pillangók, amilyeneket mezei úton látni, mocsaras keréknyomokban. Rajzanak a hasamban. Viszi a vért az adrenalin, helyén verdesnek a pillangók. Kijönnének. Mind.

Egyszerre adjuk fel. Mozdul a keze a paplan alatt. Fehér minden ágyneemű. Szabad kezével a csípőmért nyúl. A balra felkönyököl, tenyerébe emeli a fejem és megcsókol. Csókja mély, húz befelé. Hatalmas, tág terek a közös szájúregben, vak sötétség. És egyre tágul. Ellököm magam az oldalfekvésből, ráfordulok, jobbjaival hozza a csípőmet. Így könnyű. Érez, tudja, hol a helyem. Rajta a helyem. A csók marad, de arra figyelek, hogyan helyezzem a térdem, és hogy hasammal rásimuljak, érzem a bőrét, érzem, hogy akar. Egyetlen mozdulat, és bent lehet. Nem siet. Jó elveszni a csókban. A nagy feketeségben csillagokat látok. A pillangók kirepülnek. Nedves vagyok, terpeszben. Egy mozdulat az egész, csak meg kell emelnem a csípőm. Elfér. Fent én vagyok az úr. Jó így kezdeni. Kényelmesen elférek a mellkasán. Erős. Szeretem az erős, magas férfit. Ha kell, vegye nyakába nyafogó gyerekünket és mosolyogva cipelje, amíg leteheti.

Ha szerelem van, közös gyerek kell. Adjon egy kis időt, kérem. Ad. Megbeszéljük.

Nem sietek sehová. Ismerni akarom. Azt szeretném, hogy minden mozdulatát értsen. Csak átnézzünk majd a gyerek feje fölött, szavak nélkül tudjunk hülye helyzetet megoldani. Vagy csak intem, hogy oldd meg. Vagy inti, hogy csináljam, ahogy akarom.

Barna a bőre, izmos a válla. Kicsúszok a csókból, behajolok a nyakába. Megemeli a csípőm, magára húz lassan, mélyen. Lennebb csúszok. Jó fejfel magasabb nálam. Látom a verőeret a nyakán lüktetni. Végigcsókolom a mellét, ahol elhaladok. A szíve is ver, ráteszem az arcom. Igen, ver, gyorsabban, mint nyakán az artéria. Felülök, a szemébe nézek. A mosoly helyén, amivel a halakon szórakoztunk, most szikár vonás ül. Határozott, hosszú barázda mindkét oldalt, az orrcimpáktól a szájszegletig húzódik. A vonal mentén azt írja: kívánlak.

Rátámaszkodom tenyérrel a mellkasára. Szabadon hagyom a csípőm, a térdem szorosan mellé szedem. Hüvelykujja éppen a csípőcsontra talál, megkapaszkodik benne. Ha nagyon elindul, kijjebb csusszanok, ki a végére. Ha egyet is mozdul, elveszít. Megáll, lassít, hogy maradjon. Hová a sietség?

Játék is kell. Azt a barázdát szeretem feloldani. Rámosolygok, megfordulok rajta.

Szívdobogás. Öt perc telt el. A gyerekek legóznak. Benne valami nagyjelentben. A fiam javasol, a kicsi tűnődik, igazít, már játsszák is. Jól elvanak.

Rokonok

Telefon. Nincs erő a lábamban felállni, az asztalhoz menni, hogy megnézzem, ki az, nem akarok beszélni senkivel. Újra csörget. Fontos lehet. Unokanővérem, Csilla hív. Jogász.

- Hogy vagy? – kérdi.
- Fáradtan.
- Gondolom. Újra beadtad a válókeresetet.
- Be.
- Mi történt?
- Hosszú. Karácsony óta tart.
- Röviden.
- Tudod, advent utolsó hetében elhúzott, hogy ő megy. Levelet hagyott, amiben kér, hogy segítsek, legyen elválásunk minél puhább. Így, szóról szóra. Csak néztem.
- Ő akart menni?
- Ezt írta. Hogy látja, nem jó, nem vagyok boldog, ő sem az. Mindent megtett, írta.
- Minden rohadék így gondolja, hogy mindent megtesz.
- Ja.
- Gondolom, nem jön temetésre, a tatáén sem volt.

- Nem. Marad otthon Milánnal.
- Jó kifogás.
- Nem kell kifogás. Azt tesz, amit akar. Mindig így volt.
- Tudom. Túl sokat engedél neki.
- Mindent. Így is az volt, hogy én akarom hordani a kalapot.
- Hallom, hozzád ütött.
- Nem mondhatnám. Inkább csak visszaél az erejével. A törvényszéki orvosnak nincs mit mutogassak.
- Az elég baj.
- Meg hát a temperamentuma, tudod, milyen. De nem az első. Viszont az utolsó.
- Helyes. Jól teszed. Amelyik férfi nőhöz üt egyszer, rászokik. Rendőr ismerősöm mondta. Sok ilyen van, nem te az egyetlen, sajnós.
- Tudom. Ebből én most kimászom, ha addig élek.
- Végre a hangodat hallom. Hiányzott. Erősen rád ült Haik, sokszor éppen úgy beszéltél, mint ő.
- Ezentúl csak ezt hallod.
- Öröm! Holnap találkozunk. Vigyázz magadra. Ha baj van, hívj. Ha nagy baj van, hívd a rendőrséget.
- Kétszer megtörtént. Nem tudnak tenni semmit, amíg közös a lakcímünk és a nevét viselem.
- De fontos, hogy hívd, írnak jegyzőkönyvet. Papír. Minden papír bizonyíték.
- Baszhatom, ha a papír előtt agyonüt.
- Ott csak nem tartotok.
- Ki tudja. Imád fenyegetőzni.
- Akkor meg rendőrség, papír. A tárgyaláson minden bizonyíték jól fog. Emőke látta, ami történt?
- Nem. Mosogatott. Háttal állt. Nem látott semmit.
- Attól még tehetne vallomást.
- Nem tesz. Haik rá két percre már mondta: hülye vagy, elestél.
- Púh. Ilyen a házasságon belüli bántalmazás, tudom.
- Az.
- Holnap találkozunk. Menj valakihez aludni, ha otthon nem tudsz.
- Nem megyek sehová. Nem menekülök. Nem hagyom itt a gyerekeim. Így is hozza-viszi őket. Most kimentek Zalánba, barátokhoz, ott alszanak.
- Ez mindig így lesz. A gyerekekkel sakkban tart.
- Pontosan. De már nagyok, szerencsére. Képesek elmondani, mit akarnak és mit nem. Amit nem akarnak, azt nem csinálják. Valahogy lesz.
- Tündét hozod?
- Igen.
- Várunk holnap.
- Jövök.